

et skattefrit Fradrag paa 3 000—5 000 Kr. for Ejendomme, der er forsynede med Beboelsesbygninger. Forholdene ligger jo saa forskelligt i de forskellige Kommuner, at man ikke kan benytte et ensartet Fradrag. Hidtil har Fradraget været 2 800 Kr., men det har vist sig forskellige Steder, at for at man kan naa til det samme: lige Skat paa lige Jord, maa Fradraget nogle Steder være noget større, og man overlader da Kommunalbestyrelserne under Amdsraadets Sanktion at fastsætte det forholdsmæssigt i de forskellige Kommuner til fra 3 000 til 5 000 Kr. For Sognekommunerne skal det approberes af Amdsraadet, for de øvrige af Indenrigsministeren. Ved at have et Fradrag af forskellig Størrelse har man opnaaet, saa nær som det er muligt i Praksis, at faa lagt lige Skat paa lige Jord. Endelig bestemmes det, at ved de Ejendomme, hvis Værdi ikke overstiger 5 000 Kr., skal der ved Vurderingen bemærkes, hvor stor Beboelsesbygningernes Værdi er, og der maa ikke fradrages mere end den Værdi. Det har vi gjort, fordi vi ikke ønsker, at nogen Jord skal være skattefri. Da det kun er de meget smaa Ejendomme, det drejer sig om, vil det efter vor Opfattelse ikke volde Vanskelighed for Vurderingsmændene fuldt retfærdigt at fastslaa, hvad Beboelsesbygningerne er værd, og derefter foretage Skatteberegningen.

I § 3 bestemmes, hvordan man forholder sig med Hensyn til Skatteudskrivning, og hvor stor Promille man maa tage. Jeg kan sige, at det navnlig slaas fast straks for Københavns Vedkommende, at den Promille, der skal anvendes, ikke maa være større, end at det Beløb, man faar ind, ikke overstiger det Beløb, der har været opkrævet i kommunale Ejendomsskatter. Alle de forskellige Grundskatter: Arealkat, Brolægningsskat o. s. v., forsvinder og lægges ind under een Skat, som hedder Ejendomsskyld. Jeg tror, det er gavnligt, at vi faar disse Skatter afløst og samler det hele under en fast Skat. Naar man saa faar slaet fast, at der ikke kan finde Stigning Sted af disse Skatter, tror jeg ogsaa, at man derved imødekommer store Dele af Befolkningen, saavel i By som paa Land, idet det mere og mere gaar op for mange, at Grund-

værdien ikke kan beskattes paa den Maade, at man konfiskerer Dele af den. Den faste Skat kan altsaa efter vort Forslag ikke stige mere. Derimod kan, naar der finder Omlægning Sted, nogle Ejendomme efter dette nye Forslag faa en noget højere Skattebyrde, men bliver det Tilfældet, vil det blive ordnet meget lempeligt, nemlig saaledes, at der overhovedet ikke for en saadan Ejendom kan blive opkrævet mere end 3 pro mille af Ejendomsskyldværdien, og den Stigning, der da skal foregaa, for at Ejendomsskylden efterhaanden kan komme op paa det, den skulde være efter den Promille, der opkræves for de øvrige Ejendomme, vil ske saaledes, at den kun hvert 4de Aar stiger $\frac{1}{2}$ pro mille. Paa den Maade vil Stigningen foregaa saa langsomt, at det efter vor Mening ikke vil volde noget Besvær. Det kan ogsaa tænkes, at det Skattebeløb, som paahvilede en Ejendom den 31. December 1925, kunde være større end det, der skal betales efter dette Forslag, naar man gaar over til ren Ejendomsskyld, og i saa Fald vil der være at betale en Tillægsskat, som svarer til Forskellen mellem de to Beløb. Vi vil gaa ud fra, at de Byrder, der alt ligger paa en fast Ejendom, er gaaet ind i Prisen, og at der derfor ikke er nogen Anledning til paa den Maade at forære vedkommende noget Beløb. — For Frederiksbergs Vedkommende sker der ingen Ændring i det nuværende. Vi har nemlig set, at den Ordning, de har derude, virker udmærket tilfredsstillende, og naar man har en Ordning, der gør det, og de der er oppe paa en Ejendomsskyld-Promille af 5,65, finder vi ingen Anledning til at gøre nogen Forandring der. Jeg tror, det for mange Kommuner Vedkommende, maaske ogsaa Københavns Kommune, kunde have været heldigt, om man allerede paa et tidligere Tidspunkt var kommet ind paa en Beskatning som den, de har derude, og da det altsaa har virket godt, ønsker vi ikke at forandre noget ved det.

Med Hensyn til Købstæderne bestemmes det i det Forslag, vi har fremsat, at der ikke i Aaret 1926—27 maa opkræves mere i Ejendomsskyld, end der har kunnet opkræves i 1925—26, naar man tager alle de forskellige Grundskatter i Betragtning.